

Editori: Aura CHRISTI & Andrei POTLOG

Lector: Axenia KARAMAN

Director economic: Mihaela DAVID

Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Editura IDEEA EUROPEANA
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: fcideeaeuropeana@yahoo.com
www.ideeaeuropeana.ro

© Aura Christi

© Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTI, AURA

Cercul sălbatic / Aura Christi ; ed.:
Aura Christi & Andrei Potlog. - București :
Ideea Europeană, 2010
ISBN 978-973-1925-43-1

I. Christi, Aura (ed.)

II. Potlog, Andrei (ed.)

821.135.1-31

Proiect finanțat de COPYRO – Societate de
Gestiune Colectivă a Drepturilor de Autor

AURA CHRISTI

Cercul sălbatic

Roman

„Aș vorbi astăzi cu tine, domnule,
nu ca să te sărbătorească
victoria mea, ci ca să te ceară ajutor.

Prezentat de: sutorius

“Aș vorbi astăzi cu tine, domnule, nu ca să te sărbătorească victoria mea, ci ca să te ceară ajutor.” Înțelesul acestor cuvinte este înțeleasit într-un sens care nu se poate da în limba română. Acele intenții sunt exprimate într-o limbă străină și sunt exprimate într-o formulă care nu se poate traduce în limba română. Înțelesul este că se cere ajutor.

CAPITOLUL I

— Am foarte puțin timp la dispoziție, zise un pic iritat de mângâierile insistente ale Domnului căpitan Viorel Munteanu.

— Și unde te grăbești? îl întrebă galeș femeia; avea vocea moale, languroasă, vie. Tu tot timpul te grăbești undeva. La o adică toți suntem făcuți din aceeași apă și același pământ și ne vom întoarce în lutul din care am fost plămădiți. Atenție, cel care nu are timp – nu are vocație, degeaba face umbră pământului. Pronunța cuvintele răsfătat, ca și când și-ar fi dorit să pe ele să le mângâie, să le alinte. Serpoaică. Iși ridică privirea spre Danaia rembrandtiană; era o copie pe pânză a celebrului tablou invocat adesea de Tânără femeie fascinată de frumusețea disperată a Danaiei-celei-iubite-prea-mult.

Domnul căpitan o privi fix; nu prea avea dispoziția și nici răgazul să stea la tacăle. Era musai să dea *acel* telefon amânat de câteva zile; de aici probabil ușoara irascibilitate.

— Vreau să ajung departe, Di, nici nu bănuiești cât de departe..., murmură oarecum înciudat domnul căpitan, deși era conștient tot timpul că venise neinvitat, mai exact, dăduse

buzna. Atunci... nu avea decât să suporte hăchițele amantei sale, urmărindu-i în continuare printre genele-i dese, lungi, cracii superbi, de iapă rasată, care-i transformau în praf și pulbere preceptele morale; mă rog, o parte din ele. Adevărul e că îi fusese dor de ea; alungă însă acest gând, insistând asupra desenului botticellian al rotulei drepte a Dianei.

Da. Deocamdată, pentru a ajunge unde își propusese, trebuia să dea odată telefonul acela.

— Alo, bună ziua, oftă în receptor domnul căpitan. Cu domnul Silviu Vilavici, dacă se poate, vă rog. Își mută privirile de pe chipul rembrandtian, contemplat cu un surâs larg, umed, pe telefonul de un gri stins, marca Sony.

— La telefon.

Vocea ieșită din difuzorul telefonului mobil era caldă, moale, afundă. Domnul căpitan își cam pierdu glasul. Între timp, Diana continua să-l mângâie, jucându-se cu cărlionții deși ai domnului căpitan, care îi luă cu un gest repezit mâna din părul lui des.

— Domnule Vilavici, îmi pare rău că sunt pus în neplăcuta situație de a vă...

— Cu cine am onoarea?

— Iiii, a da, pardon, sunt căpitanul Viorel Munteanu.

— Mirel Munteanu?

— Viorel Munteanu.

— Vă ascult, domnule căpitan.

— Din păcate, îmi cer scuze... că...

— Vă ascult.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor. Noi sperăm că totuși o vom găsi, dar...

— Cu cine s-a întâmplat ceva îngrozitor? Să de fapt pe cine trebuie să-l găsiți?

— Pe fiica dvs., stimate domn.

— Care dintre ele? se auzi după o pauză de gândire. Silviu Vilavici se aşeză pe un scaun de bucătărie; avea speteaza fisurată. Demult ar fi trebuit să-l dea la vechituri. Dar, mă rog, de vreme ce ținea la amintirea aia, din considerente de ordin sentimental...

— Vlada... Vlada Vilavici.

— Fiica mea e plecată de zece zile la mare. Acum două, ba nu, trei zile am vorbit la telefon. Era bine.

— Da, dar între timp a dispărut.

— De unde dețineți o asemenea informație?

— Ne-a anunțat Lara Hrenciu.

— Lara? Am văzut-o ieri pe strada noastră. Își făcuse cumpărăturile la supermarketul din colț. Nu mai înțeleg nimic. Absolut nimic. E o confuzie la mijloc, dom'le.

— Mi-aș dori din toată inima să fie o confuzie. Dar, din nefericire, nu este aşa. Domnul căpitan respiră ușurat. Diana îl lăsase, în sfârșit, în pace. De ce, Dumnezeule, o fi venit în plină zi la muierea asta acasă tocmai când are un program nesuferit? Acum regretă, dar..., cum se spune, ce e făcut e bine făcut. Uneori.

— De când s-a anunțat dispariția Vladei?

— Acum trei zile. Da. Acum trei zile. Mai exact, miercuri seara.

— Și eu de ce aflu abia azi?

— Știți..., se bâlbâi domnul căpitan. Speram să o găsim totuși. Și ne-am gândit... ăăăă... că...

Situatarea era jenantă. Nu și pentru un însă domnul căpitan Viorel Munteanu. Sigur de sine în orice împrejurare, era cert că va ieși și din situația iscată, destul de neplăcută de altfel. Între timp, Diana, relativ plăcăsită de schimbarea ce-si căscă brusc gura-i hulpăvă, ieși din

cameră și, vicleană, ișteată cum era, găsi de cuviință să mai încerce o dată. Era Tânără, nerușinat de Tânără; avea douăzeci și unu de ani, era studentă la Politehnica, în penultimul an. Provinea dintr-o familie de profesori de științe exacte, intelectuali descinși dintr-o serie lungă, monotonă și previzibilă de oameni ai cărții, învățători, formatori de conștiințe. Haritina Nițescu, numele de fată al mamei sale, devenită profesoară de matematici, se măritase cu Dorin Belinski, profesor de fizică, din câteva motive, cu excepția celui care, la o analiză atentă, ar fi contat; nu l-a iubit niciodată, ba mai mult decât atât: nici nu i-a trecut prin cap să se iscodească asupra unui asemenea lucru; nici n-a fost îndrăgostită de el. Pur și simplu au fost colegi de liceu, au stat într-o bancă în clasele superioare, apoi au fost studenți la aceeași instituție de învățământ superior, se vedea zilnic aproape la cursuri și... atunci de ce nu s-ar fi căsătorit? La rigoare, poți să te căsătorești cu cineva numai pentru că ai stat într-o bancă, așa cum îți propui, câteodată, un mariaj cu cineva fiindcă are ochi gri, nasul cărn, iar bunica e rusoaică pur-sânge. Da. Pentru Dorin Belinski situația era diferită: a ales-o cu bună știință pe Haritina, fiindcă era curată, frumușică, deși nițel plinuță, serioasă, avea o anume timiditate care îl incita, provocându-l nu o dată să atingă. Nu era nici proastă, departe de așa ceva, ba dimpotrivă, lui Dorin Belinski îi plăcea felul ei de a judeca rațional, calm, fără exagerări. Prin urmare, decizia era ca și luată, iar după ce fata a pășit de câteva ori pragul casei părintești a lui Dorin, totul s-a hotărât dintr-o lovitură. Că o căsnicie nu se construiește cât ai bate din palme, nici pe ochi albaștri nu se poate ține, au văzut amândoi un pic mai târziu, dar nu s-au

speriat prea tare, și-au construit o casă, iar la puțin timp după ce-a apărut pe lume Di – cum aveau să-i spună membrii familiei – mai exact peste cinci ani bătuți pe muchie de căut, Haritina a născut, la o distanță de nici o oră, doi gemeni, Maria, răsfățată Mașa, și Boris, supranumit, pur și simplu, Bo. Doamna profesoară și domnul profesor erau din cale afară de prinși cu școala, cursurile, elevii, încât de copiii lor se ocupau două mătuși, pe rând, Ira și Fena – care se tot certau cine anume urmează să aibă grija de fiecare dintre cei trei neastămpărați – și bunica dinspre tată, Elena-Sulfina, care nu-i iubea și care fusese și ea profesoară, se pensionase relativ de curând, și voia să-și tragă sufletul după o viață destul de solicitantă, ca să nu spunem dificilă: i-a crescut pe Doru (Dorin) și pe celălalt fiu al ei, Vasile (Basil) practic singură, soțul ei, Grigore, a murit la vîrstă de treizeci și trei de ani, evident, nedrept de Tânăr; avea ceva la spate, mai precis, la coloana vertebrală, medicii – somități din perioada interbelică – care l-au consultat, s-au pronunțat unanim în defavoarea unei căsnicii, în sfârșit, cvasiinterdicție nerespectată de Grigore, curios să afle „ce anume va ieși din coapsele” lui, curiozitate plătită, da, cu viață. Când murea însă, văzându-și primul născut ce împlinise un an abia, a spus luminat brusc:

– Știi, Sulfi că... a meritat?

Di nu-i iubea pe ai ei sau așa credea ea; se gândeau la frați și la părinți ca la un soi de rău necesar, un soi de anexă – da, da! – la existența ei care promitea să fie una ieșită din comun, însă pentru care ea destul de frecvent nu avea chef. Și relația cu Viorel Munteanu aproape făcea parte din scenariul lipsei de chef de altceva sau mai degrabă era un fel de frondă. Îi fă-

cea placere e drept că era vorba de o placere nelipsită de perversitate – să audă ūșotilele vecinilor (stătea într-un bloc destul de infect de pensionari, din care își dorea să se mute) vizând relația acestei tinere de familie bună cu un polițist *oarecare*. Așa era percepțut Viorel Munteanu, deși e adevărat că de sărbători, când degaja printr-un singur gest decis intra-re în blocul cu pricina (parcă îi apuca damblaua pe toti în ajunul Crăciunului; își parcau mașinile chiar în fața scării, nelăsând loc pentru locatari!), începea să urce văzând cu ochii în opinia rablașilor cărtitori. Lumea vorbește vrute și nevrute. Uneori-adeseori.

Domnul căpitan Viorel Munteanu se simtea relativ penibil. Încheiașe discuția și, un pic derutat, îmboldit de mânjii molesiți ai confuziei, regretă că o bruscase pe Di, respingându-i alinturile. Di stătea întinsă lângă el; ah, ce asemănare cu grațile lui Botticelli! suspină el teatral, fără să se dea de gol. Forme superbe. Sculptate. Ce mă atrage la femeia asta? se întrebă el pentru a câta oară. Contrazice tiparul frumuseții agreat de mine, adică femeia brunetă, înaltă, picioare lungi, tip stewardesă, nu neapărat citită, e de dorit să nu fie strident de proastă, serpoaică în pat etc. Acum, oftă iarăși căpitanul, mă gândesc că poate am fost prost dintotdeauna sau, mă rog, nimic mai mult decât un repezit... Ei poftim, iar mă grăbesc să mă denigrez... Autodenigrarea ca exercițiu de forță..., turuia mintal domnul căpitan, urmăriind-o pe Di cea care zacea întinsă, jucându-se cu niște fire vii de păr; avea părul incredibil de des, ondulat de când se ținea minte, de un

negrui intens, focos, strălucit, față rotundă, plină, nasul ferm, sprâncene late, negre-negre, buze cărnoase și fine, de o senzualitate şireată, specifică divinei Venus din celebra capodoperă bronziniană *Venus, Cupidon, nebunia și tim-pul*, tablou iubit de ea, invocat când și când. Trupul bine proportionat (înălțimea de vreun metru șaizeci și șapte) avea rotunjimi fine, încă neîmplinite, care-l făceau să creadă că posedă o femeie care ezită să-și părăsească formele de fată. Alunița de pe obrazul drept, fermă, intempestivă, creând o simetrie şarmantă, discretă, cu altă aluniță azvârlită pe șoldul ei drept, îl scoțea uneori din minti, fiind folosită ca un cod secret, ca o invitație la nesfârșitele, inventivele *jocuri erotice*. Fixând alunița de pe mijlocul obrazului drept al lui Di, domnul căpitan simți deodată un tensionat val lăuntric, un soi de frison... Întinse brațul drept către femeia de-alături, îi înlăntui gâțul subțire, melodios, și o sărută violent aproape, dezgolindu-i sânii de... nici femeie, nici fată; săni de fată și de femeie. Di îl privi – stăteau ochi în ochi, duh în duh – surprinsă; cu câteva minute în urmă fusese respinsă, nu-și dorea o partidă de sex în acele clipe. Ciudați sunt bărbății, își spuse, lăsându-se frământată. Parcă ar fi venit de pe altă planetă. Dar fiindcă am succes la poliști, moșnegi care vând semințe, drogați pierduți prin stațiile de metrou, ah, nici că-mi pasă, vorbea fără să miște buzele ei înroșite Di, și nu se grăbea să răspundă la provocările sexuale ale partenerului ei, incitându-l aşa și mai abitir. Stătea indolentă tocmai ea, curtezana visătoare și leneșă, stătea ca o femeie-vacă. Mi-e sete, spuse. Taci, auzi. Domnul căpitan se ridică din pat, își scoase rând pe rând, metodic și ordonat, pantalonii, cămașa, lenjeria de corp. Ezită.

Pe urmă, ca și când își aduse aminte de ceva nelipsit de importanță, cu aerul că tocmai se pregăti s-o ia din loc, dispără, reîntorcându-se peste două-trei minute victorios și indiferent cu o sticlă de whisky *Black Lebel*, un pahar, în care clincheteau senzual, viu, câteva cuburi de gheată.

- Văd că te orientezi, susură porumbița.
- Taci. Te-am rugat să taci, zise bărbatul, pecetluindu-i cu un sărut apăsat buzele.
- Mi-ai poruncit. Tu nu mă rogi niciodată.

Tu vorbești...

- La culcare, femeie.
- Ha, ha, ori de câte ori vrei să facem amor, tu mă chemi la culcare...

Vru din nou s-o sărute, însă domnul căpitän vârsă printr-un gest repezit gheata pe pat, nu se deranjă s-o adune, luă un cub cu gura și-l depuse solemn-ghiduș între sănii lui Di, urmărind cum acesta alunecă dintre cei doi globi formidabili pe pântecul rotunjit fin, împiedicându-se abia vizibil în cicatricea de la marginea acestuia și văzându-și de drum, căci trebuie că și fragmentele de iceberguri – sau vaga prefigurare a acestor monștri de aer și vis și apă – au un traseu al lor, prestabilit, gândit de cineva nevăzut și inconsistent. Ea îl respinse, rugându-l cu privirile, cu trupul să fie lăsată azi în pace. El o iubi însă. Ca un apucat, nelăsând-o să miște. Urmărind-o cum se zbate când și când, în dorința de a scăpa din pușcăria brațelor lui vânjoase, puternice. Îl ațâta fără să-și dea seama și mai tare. Și atunci durerea atroce ce-i locuia sexul se accentua, crispând-o, făcând-o să se zbată, să încerce să tipe, să urle acel *nu* sălăsluindu-i-se în coșul pieptului și nefind realmente în stare, căci dragul ei Vio, Vio cel respins, gonit și aşteptat în egală mă-

sură, îi acoperea gura cu un sărut sufocant și plăcut în egală măsură. Di avea senzația preeminenței sfărșitului. Ah, ce era să facă?! El era uriaș. El era mare. Incredibil de puternic. Vru să se împotrivească, realizând căt de mică și slabă este ea aici, în strânsorile-i multiple, înmultindu-se, îndesându-se și devenind aidoma unei plase atroce de păianjen uriașesc ce stă chiar pe ea, și pe măsură ce femeia încearcă să se smulgă, el, îmboldit de ceva interior, mai mare și mai puternic decât el, prinde să țese cu o viteză uluitoare sofisticată-i plasă densă de păianjen îndrăgostit de dulcile asprimi secrete ale femelei *lui*. O facea femeie; și astă il scotea din minti. Și el era atât de bărbat, încât avea directețea și curajul – da, poate mai ales curajul – de a recunoaște darul făcut ei și lui totodată. Ea deocamdată nu realiza ce anume i se întâmplă; se juca, uitând – uneori-adeseori – că are în față ei un bărbat matur, copt. Uita oare într-adevăr? Sau se prefăcea că uită? În adâncurile ei, fără să știe încă, fără să-și dea seama, era prea femeie ca să nu se prefacă.

Urcără amândoi în *Mercedesul* lui argintiu. Di era îmbrăcată într-un *deux-pièce* de un mov stins, regal. În jurul gâtului avea o eșarfă de un mov palid, la vedere căreia domnul căpitän Viorel Munteanu surâse prelung, evaziv. Ah, dacă ar fi fost într-o altă stare de spirit, Di – mai mult în joacă, având imprimată pe retina ochilor ei, de un albastru obraznic, amintirea sau mai puțin decât amintirea *acelei amintiri* – ar fi făcut din câteva fraze nu prea lungi portretul aceluia surâs. Acum însă nu.

– De ce taci? o întrebă domnul căpitan. Ne-am iubit aşa de... Domnul căpitan Munteanu – stăteau amândoi pe scaunele din faţă, capitonate cu stofă de un albastru intens, lenevos – întinse mâna dreaptă spre femeia de-alături, mângâindu-i genunchii. Ea nu făcu decât să-l privească; ochii ei albastri-albastri se acoperiră subit cu o retea deasă, nebănuit de deasă de minusculle râuri de un roşu închis. Era crispată, se simtea debusolată, nu ştia dacă e bine să-i spună ori ba. Simtea o durere incredibil de violentă în partea de jos a pântecelui. Nu-i venea să credă că i s-a întâmplat ei, tocmai ei să...

Domnul căpitan îi ridică bărbia, întorcând-o spre el.

– De ce îți plutesc ochii în lacrimi? întrebă bărbatul. Avea aerul unui gangster pus pe năzbătii sau mai curând al unui copil care a făcut-o lată, fără să realizeze gravitatea deplină a celor întâmpilate.

– Lasă, Vio, lasă... Cu un gest ferm și fin Diana îi dădu la o parte mâna, eliberându-și astfel bărbia.

– Ce se întâmplă, femeie? Domnului căpitan îi displăcu gestul Dianei. Fermitatea acestuia mai ales.

– De ce?... În sfârşit, lasă. Să mergem. Suntem în întârziere. La urma urmelor, sunt femeia ta sau, mă rog, e un fel de a spune.

– Nu-ți stă în fire să discutăm despre asemenea *chestii*. Diana Belinski, ce se petrece? întrebă bărbatul, pornind, după o infimă pauză, motorul.

– Chiar nu ţi-ai dat seama că... m-ai brutalizat, m-ai violat aproape? Diana își strânse instinctiv coapsele; i se păru straniu că durerea, relativ accentuată, o făcea totuşi să se detaşeze,

să se simtă străină de ea, de lume, dar înainte de toate de propriul trup perceptuat ca un corp al altcuiu necunoscut sau văzut în treacăt, cu coada ochiului, în plină stradă.

Sprâncenele echilibrat arcuite ale domnului căpitan se arcuiră și mai accentuat; bărbatul apăsă cu fermitate pe acceleratie, lăsând loc tăcerii să se întindă între ei. Dracul gol să înțeleagă femeile astea, gândeau înciudat căpitanul; ba te provoacă – Di m-a mângâiat prima! – bate acuză că, na, ei na, ai dres-o lată, încât nici nu mai știi ce să crezi și ce să faci. Cine naiba m-a pus să mă leg cu puştime de grădiniță?! mormăia interior domnul căpitan, bosumflat și pornit, uitând de vârstă reală a femeii care se încăpătâna să stea tăcută, retrasă în cochilia propriei suferințe. Viorel Munteanu o privi cu coada ochiului: hm, era frumoasă; aşa cum stătea bosumflată, arată ca o... Se auziră frânând două mașini: brusc, violent. Semaforul indica roşu. Căpitanul ridică din umeri, umezindu-şi buzele. Pescări. Își strânse măinile, lăsând volanul liber, se zgribuli; întinse mâna pentru a opri aerul condiționat. Deschise geamul. De unde să vină frigul în plină vară? Nu avea boala frigului. Afară erau cel puțin treizeci de grade de căldură, dacă nu chiar peste treizeci la umbră; și nu-l obliga – ca în gluma răsvehiculată – nimeni să rămână la umbră.

Era vară. Un miez de vară viu, invadat de căldură, dezvelindu-și splendorile și mizeriile intr-un Bucureşti pe jumătate pustiu. Era sămbătă și căpitanul lucra de zor, după cum se vede. Fusese invitat la o recepție. Era ziua unuia dintre colegi, care urma să fie sărbătorit la Casa Ofițerilor. Nu ieșea de obicei cu Diana Belinski; prefera să stea izolat cu ea între patru pereți. Astăzi însă își propuse să facă o